

Ființa umană

Samoila

Ființa umană, tatonând absolutul,
Orbecăie-n sine, mereu căutând
S-atingă, de poate, cerul, pututul,
Trecând chiar sublimul la cele de rând.

Că-i bine, că-i rău, angelic, satanic,
Nu știe, nu-i pasă încotro se îndreaptă,
Se simte-n concret ca vestitul Titanic,
Sfidând adâncimea care-l așteaptă.

Necuprinsul din ea este atât de imens
Că sapă în piatră, ostenește-n bălțau
Sperând în soluții încărcate de sens
Departe de iele, departe hău.

Febrilă, tenace, scormonește-n cămări,
În stările ei grave, mereu concurente,
Evitând elegant monstruoase-amputări
Întrebărilor grele rătăcite-n amprente.

Cât de mult ar dori adânc să pătrundă
Misterul trăirii ce-i stă-n conștiință,
Ascuns în cotloane, în lumea imundă,
În vizibilul dur, în fals, în neputință.